

יורם גונן הפך קונסול

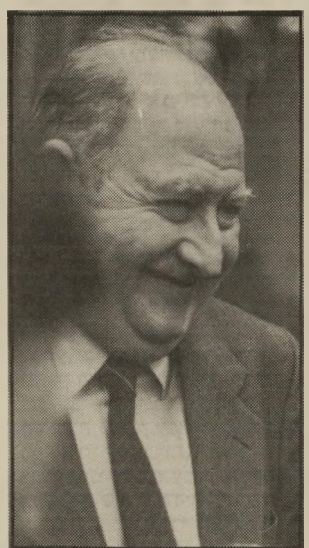
נציג מישרת ישראל בניו יורק קיבל מעמד של קונסול. הנציג, ניצב מישינה יורם גונן, התמנה לתפקידו לפני כמה חודשים, והחליף את יהושע כספי, שקיבל את תפקיד ראש אגף החקירות במישרת ישראל. כספי וקודמיו בתפקיד ישנו במישרת המישלחת הכלכלית של אגף עסקים ישראלים, שבאו לפני שנות במישרת המישלחת הכלכלית, והיו צפויים לעין משגיחה של נציג מישרת ישראל.

נציב מישינה יורם גונן, המשרד עבר לקונסוליה

גדיש לא יתייצב בישראל

יצחק גדיש, מי שהיה בעל ומנהל חברת התעופה מופף, הנמצאת תחת כונס הנכסים, השווה מזה שנים בניו יורק אינו מתכוון לחזור ארצה. שופט בית הדין מימשפט המחוזי בתל-אביב, חנה

חשוד גדיש מחסור תמידי באמצעי-קיום

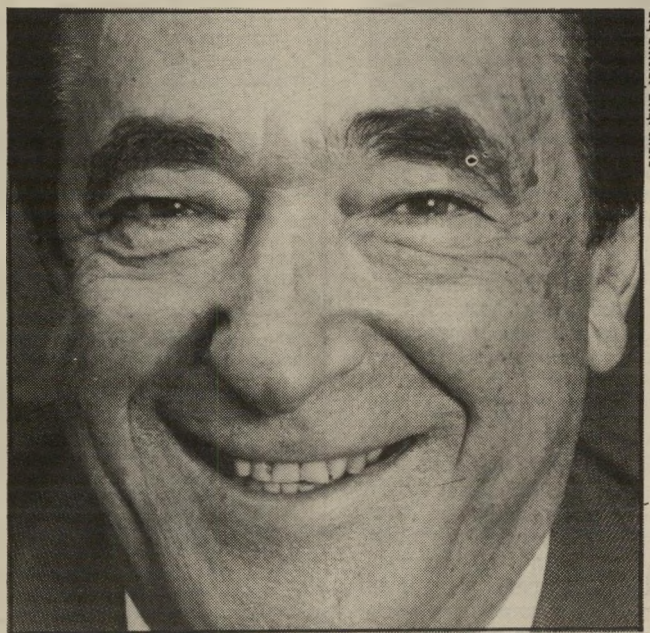
הזמנה גדולה של "ולמארט" ל"גלניטי"

מישלחת בכירה של רשת המכירות הגדולה באמריקה, וולמארט, סיימה ביקור מקיף במפעלי גלניטי, חברת המוצרים מפרות מלאכותיות של אברהם שפירא. מפעלי החברה הם בדרום-קרוליינה. נשיא גלניטי באמריקה, ישראל מזאיר, נפגש במשך כמה שעות עם הנציגות הבכירה של וולמארט. זו קנתה השנה מוצרים בגלניטי במישינה מיליון דולר בערך, ונראה כי תכפיל את ההזמנות ב-1989.

אבנור, הורתה שעל גדיש להתייצב עד 24 בנובמבר בבית-הדין, כדי להשיב על האשמות כונס-הנכסים, אחרת יוצא גנרו פסק-דין בהיעדרו. בדיון טען כונס-הנכסים הרישמי, עזרא חבשה, כי גדיש חשוד בהעלמת 10 מיליון דולרים מכספי מופף. גדיש חי בניו יורק בצניעות רבה, וסובל ממחסור תמידי באמצעי-קיום. הוא מוצא את מחייתו מעבודות מדגמות בתחום התעופה והתיירות.

מקסוול: דיוקן כלכלי

השבועון הכלכלי האמריקאי ביונס' ו'ק הקדיש כאחרונה כתבת-דיוקן בלתי-איוורת למדי-לאילהעיתונות רוברט מקסוול, שרכש שלישי ממניו עת-מערב. כותרת המאמר היא, רוברט מקסוול, עושה-העסקים המתוסכל — המטרות חומקות מידי בגלל סקנרל ישן, התנהגות שתלטנית וכספים מיסתוריים. הכתבה מתארת עיסקה, שבה הציע מקסוול מחיר גבוה-מיוחד עבור בית-

איל-עיתונות מקסוול שעורורה כלכלית ישונה

ההוצאה הנודע מקמילן (שהוציאה בשעתו לאור גם את סיפורו של אורי אבנרי, ישראל בלי ציונות). מקסוול היה בטוח שההוצאה תסכים להצעה. אולם זו הדליפה את הצעתו למתחרה שלו, שהציע מיד מחיר גבוה יותר והצליח. מקסוול, בן 65, נמצא בדרך-המלך להקמת אימפריה תיקשורתית עולמית, שהיה לה ב-1990 מכירות של לפחות חמישה מיליארד דולר. דרושה לו הוצאה אמריקאית. אך לפני שנה העדיפה הוצאה חשובה אחת צייד-חברות אחר על פניו. נכשלו גם תוכניות קודמות שלו להשתלט על ההוצאות המדען האמריקאי, טיכנת-העיתונות של סי. בי.אס. ודאבל-די.

מה יש במקסוול המרתיע מנהלים אמריקאיים? לדברי השבועון, טרם הצליח מקסוול לחמוק את הניכרונות של פרשה כלכלית מלפני 20 שנה, כאשר האשימה אותו ממשלת-בריטניה בניפוץ רווחים, וקבעה כי אינו מתאים לנהל חברה ציבורית. אז איבד לא רק את החברה שלו, או, פרנאמן. אלא גם את מושבו בפרלמנט. הוא פיצה את החברה, שתבעה אותו על ניפוץ המי-אונים, וחזר וקנה את פרנאמן. ב-1984 קנה את היומון דיילי מירור. מגדולי העיתונאים בבריטניה. לדברי השבועון, קיימת גם שאלה לגבי מקורותיו הכספיים. כל עסקיו הם

מתח בצמרת בל"ל ניו יורק

נשיא בנק לאומי ניו יורק, ריצ'ארד קיין, אינו מסתדר עם השליח הישראלי והנשיא הקודם, דויד נוביק. מקורות מסרו כי קיין היתנה את המשך עבודתו בבית-הסמכויות של נוביק. קיין הובא על-ידי צדיק בינו, כדי ליעל את הבנק ולקצץ בהוצאות הגדולות שלו, תוך כדי הפיכתו מבנק קימעונאי לבנק סיוטנאי. נוביק נתמך על-ידי מאיר חת, היו"ר הפורש של בנק לאומי חוסר-הבהירות לגבי ההנהלה הצפויה של בנק לאומי מעכב את ההחלטות לגבי דרישותיו של קיין.

במדיונה מזכירת אמ"י

העיתונים קוראים לה מזכירת אמ"י לשעבר. הנוכלת רק חלפה שם. נעמי רזן

למאירה אילן, מזכירתו הוותיקה של איגוד אמני-ישראל (אמ"י) יש ממש הרגשה לא-יעימה בזמן האחרון. העיתונים מפרסמים בהבלטה את הסיפור על אחת ברוריה מימון, הנאשמת כנס-חיסת כסף משרד-הרדיו יקר אביב, ובכל מקום כתוב שאותה מימון היא "מזכירת אמ"י לשעבר" (העולם הזה 2643).

אחרי הפירסום בעיתונים צילצלו רבים למאירה, והתעניינו לדעת מי זו ברוריה, ומה הקשר שלה לאמ"י. מימון, המעדיפה לקרוא לעצמה "בארי מור", עברה באמ"י במשך כמה שנועות. לעבודה קיבל אותה או אילי גורליצקי, ממקימי האיגוד.

סיפורים דימוניים. גורליצקי: "זה היה לפני תשע שנים. רק התחלנו, או, עם 15 חברים בערך, במשרד קטן של חדר אחד, לא כמו היום. בארי — בשם הזה היכרתי אותה — הציעה את עצמה, וקיבלנו אותה.

התפקיד שלה לא דמה, בשום צורה ואופן, לתפקיד מזכירת-האיגוד כיום. היא רק הרפסה קצת במכונת-כתיבה, עשתה שיחות-טלפון, זה הכל. נדמה לי שהיא לא קיבלה כסף עבור העבודה, ואם כן, אז רק סכום סימלי.

היא לא הסתררה עם האנשים כאן. היא לא כל-כך התאימה, אם לומר זאת בעדינות. היו לה סיפורים דימוניים, מוגזמים, על עצמה. לא שהיא עשתה משהו רע, אין לי נגדה שום דבר, אבל אנחנו רצינו במישהו רצינית, יותר ל-עניין. כאשר כתבו בעיתונים על מזכירת אמ"י בהקשר לסחיטה, כמעט

מזכירה אילן חשבו שברוריה, זו אני

נפלתי. לא ידעתי מי זו בכלל. היו צריכים להזכיר לי.

עם כל האמנים. ענת פרידמן (30), העוברת באמ"י מזה שנה, היתה כמובן בגלל הסיפור הזה. בהתחלה חשבו שברוריה מימון זו אני, היא מס' פרה. אנשים שבאים לכאן ולא יורעים את שמי הסתכלו עליי, חשבו שזו אני. לא נעים שחושבים שאת איוו חטטנית, שבאה לכאן כדי לקחת מיספרתי טלפון.

מאירה אילן, סכתא, שהיא גם חברת הנהלה של הוועד-למען-החייל, סניף תל-אביב, וגם נשיאת לישכה בבני ברק, סיפרה: "לפני ארבע שנים נכנסה מישהי למישרד, והתחילה לחטט בקלסרים. שאלתי אותה: סליחה, אפי שר לעזור לך? והיא אמרה: את לא תגיד לי מה לעשות כאן? אני יודעת מזכירת-אמ"י הראשונה! לי היו סיפורים עם כל האמנים. גם לך יש? היא לא אמרה סיפורים, אלא מילה אחת, פחות עדינה.

ראתי שיש לי כאן עניין עם מישהי לא לגמרי בסדר, ואמרת לה לעזוב את המישרד. היא שוב צעקה: את לא תגיד לי מה לעשות! קראתי לאנשי-הביטחון של ריוונודן טוטנר, אמרתי: תוציאו אותה, והיא אמרה: אני הולכת לבד." העולם הזה 2671